

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, proti sdělení žalovaného ze dne 10. 12. 2007, čj. P 609/2007/DP-23187/2007/820, a proti opakovanému sdělení žalovaného ze dne 10. 1. 2008, čj. P 609/2007/DP-00156/2008/820, a proti sdělení žalovaného ze dne 24. 7. 2007, čj. P45/2006-13505/2007-720, a proti opakovanému sdělení žalovaného ze dne 8. 8. 2007, čj. 14570/2007/320, o kasačních stížnostech žalobce proti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2009, čj. 62 Ca 71/2008 - 53 a čj. 62 Ca 70/2008 - 56,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 Afs 61/2009 a sp. zn. 8 Afs 62/2009 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Věc bude vedena pod sp. zn. 8 Afs 61/2009.
- II. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce dal žalovanému podnět k šetření Jihomoravské plynárenské, a. s. (dále jen „JMP“). Žalovaný sdělením ze dne 10. 12. 2007, čj. P 609/2007/DP-23187/2007/820, informoval žalobce, že předmětná záležitost nespadá do působnosti žalovaného, proto nejsou dány podmínky pro další šetření. Vztah mezi žalobcem a JMP je soukromoprávním závazkovým vztahem. Žalovaný není oprávněn kontrolovat, jak jednotlivé subjekty plní své smluvní závazky. V opakovaném sdělení ze dne 10. 1. 2008, čj. P 609/2007/DP-00156/2008/820, které reagovalo na nesouhlas žalobce s předchozím sdělením, žalovaný uvedl, že neshledal indicie svědčící o tom, že by se JMP mohla dopustit

zneužití dominantního postavení tím, že její zákazníci musí vynaložit čas a nést náklady na zřízení nového souhlasu k inkasu na číslo bankovního účtu, které si JMP změnila.

Žalobce dal žalovanému podnět k šetření společnosti SAZKA, a. s. (dále jen „SAZKA“). Sdělením ze dne 24. 7. 2007, čj. P45/2006-13505/2007-720, žalovaný oznámil žalobci, že ne zahájil na základě jeho opakovaného podnětu šetření o zneužití dominantního postavení SAZKOU, neboť jeho podání ze dne 20. 7. 2007 neobsahuje žádné nové skutečnosti oproti jeho předchozímu podnětu ze dne 18. 1. 2006. Dopisem ze dne 8. 8. 2007, čj. 14570/2007/320, žalovaný oznámil žalobci, že jeho stížnosti na postup sekce II. žalovaného byly opakovaně přezkoumány a stanoviska žalovaného k nim jsou jednotná. Vzhledem k tomu, že ve svém posledním podnětu žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, žalovaný neshledal porušení hospodářské soutěže.

II.

Výše uvedená sdělení žalobce napadl žalobami u Krajského soudu v Brně, který je usneseními ze dne 31. 3. 2008, čj. 62 Ca 23/2008 - 19 a čj. 62 Ca 22/2008 - 25, odmítl. Po zrušení těchto usnesení rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 8 Afs 68/2008 - 44 a čj. 8 Afs 67/2008 - 47 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), krajský soud v nových řízeních žaloby odmítl usneseními ze dne 10. 3. 2008, čj. 62 Ca 71/2008 - 53 a čj. 62 Ca 70/2008 - 56. Krajský soud dospěl k závěru, že napadená sdělení nemají povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

III.

Žalobce (stěžovatel) napadl obě usnesení krajského soudu obsahově obdobnými kasačními stížnostmi z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s.

V kasačních stížnostech ze dne 27. 3. 2009 namítl, že byl napadenými usneseními zkrácen na svých právech, protože krajský soud nevzal v úvahu porušení práv zaručených v článku 2 odst. 3 a 4 Ústavy a v článku 1, článku 2 odst. 2 a 3 a článku 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Uvedl, že v řízení před krajským soudem nebyl zastoupen JUDr. Živělou. Poukázal na skutečnost, že *„informoval před svým odjezdem Krajský soud v Brně, aby mu nezasílal korespondenci z důvodu nepřítomnosti v ČR od 28. 2. 2009 do 23. 3. 2009. Krajský soud v Brně tuto omluvu ignoroval“*.

V kasačních stížnostech ze dne 6. 6. 2009 stěžovatel doplnil, že proti usnesením krajského soudu ze dne 10. 3. 2009 podal dne 27. 3. 2009 kasační stížnosti. Dne 2. 6. 2009 byla stěžovateli opakovaně doručena usnesení krajského soudu ze dne 10. 3. 2009, proti kterým z důvodu procesní opatrnosti podal nové kasační stížnosti. Zároveň stěžovatel upozornil na skutečnost, že o dřívějších kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl.

Napadená usnesení trpí podle stěžovatele vadami, proto jsou nicotná. Stěžovatel konstatoval, že splnil zákonné podmínky § 2 s. ř. s. (stěžovatel žaloby podal *„k ochraně veřejných subjektivních práv fyzické osoby, která zde vystupuje jako žalobce, poškozený a veřejnost, způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem“*), § 5 s. ř. s. (stěžovatel podal žaloby po vyčerpání opravných

prostředků), a § 65 s. ř. s. (stěžovatel byl na svých právech přímo zkrácen jednáním žalovaného). Zdůraznil, že žalobami napadl správní akty, které mají povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

Dále stěžovatel konstatoval, že stejně jako žalovaný při postupu podle § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, má právo posoudit „[s]dělení podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno, protože před soudem jsou si účastníci rovni, a oba mají právo používat zákon v analogii“. Uvedl, že nemůže jakkoliv ovlivnit jednání žalovaného, zda „vydá rozhodnutí podle představ Krajského soudu v Brně“. Musí strpět jednání JMP (resp. SAZKY), které je podle něho nezákonné, a nemá možnost bránit se proti rozhodnutím žalovaného „píliřem demokracie tj. moci soudní“. Podle stěžovatele žalovaný „je mimo dosah soudní moci pokud nevydá rozhodnutí podle představ Krajského soudu v Brně, za předsednictví JUDr. Jaroslava Tesáka Ph.D.“ a „má i soudní pravomoc, protože (...) je toto rozhodnutí nebo nerozhodnutí konečné a opravné prostředky nejsou přípustné (přezkoumatelné soudem)“. Stěžovatel shrnul, že existují žalobami napadená správní rozhodnutí zasahující do jeho subjektivního oprávnění, kterými byl „spolu s ostatními občany“ zkrácen na svých právech. Vydaním těchto rozhodnutí byl porušen správní řád a zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže). Stěžovatel proto nesouhlasil s názorem krajského soudu, že nemohl postupovat podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.

Stěžovatel také považoval za nicotná tvrzení krajského soudu, že „[r]ozhodnutí, které nelze považovat za rozhodnutí o veřejném subjektivním právu, soudy nepřezkoumávají“. Stěžovatel uvedl, že tato tvrzení „nelze potvrdit nebo vyvrátit, protože stěžovatel neví, ke kterým rozhodnutím se Krajský soud v Brně vyjadřuje“. Podle stěžovatele jsou nicotná i tvrzení krajského soudu, že „stěžovatel podá podnět pro porušení zákona a úřad (...) na tento podnět reaguje sdělením, které není rozhodnutím“. Namítl, že žalovaný musí o podnětu rozhodnout a toto rozhodnutí sdělit žalobci. Forma zasílaného sdělení pak nemůže ovlivnit stěžovatelovo právo „podat žalobu ve veřejném zájmu“.

Dále stěžovatel namítl, že krajský soud nedostal své povinnosti chránit základní práva a svobody a porušil článek 17 Úmluvy. Krajský soud podle stěžovatele „zneužívá zákonů k jiným účelům, než ke kterým jsou určeny, vyvíjí činnost nebo se dopouští činů zaměřených ke zničení nebo omezení základních práv a svobod stěžovatele a ostatních občanů“. Stěžovatel nezpochybnil právo žalovaného dojít k závěru, že pro zahájení správního řízení nejsou důvody. Na druhou stranu se domníval, že má právo podat po vyčerpání řádných opravných prostředků proti rozhodnutí žalobu, aby soudní moc rozhodla, zda JMP (resp. SAZKA) porušila veřejný zájem a zda žalovaný nepostupoval úmyslně nebo z nedbalosti protizákonně (zvláště za situace, kdy žalovaný neumožnil stěžovateli nahlížet do spisu).

Stěžovatel rovněž uvedl, že tvrzení krajského soudu „... že pro zahájení správního řízení nejsou důvody, přitom tuto skutečnost žalobci sdělí, nelze v takovém postupu při splnění informační povinnosti zakotvené v ust. § 21 odst. 3 věty první zák. č. 143/2001 Sb. o ochraně hospodářské soutěže spatřovat nezákonnost“ je nicotné, protože v žalobách netvrdil porušení zákonů z důvodů nesprávného postupu při jeho informování podle v § 21 odst. 3 věty první zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Konečně stěžovatel namítl, že odmítnutí žalob podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nezákonné a protiústavní. V řízeních před žalovaným nebyla žalobci vyvrácena jeho tvrzení a žalovaný pouze konstatoval, že nedošlo k porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže. Zároveň odmítl zpřístupnit stěžovateli spis k nahlédnutí (přestože měl právo na nahlédnutí do spisu), aby věděl z jakých podkladů vycházel. Krajský soud odmítl žalobu projednat, byť stěžovatel splnil všechny formální náležitosti.

Dne 10. 6. 2009 stěžovatel podal návrh na přerušení řízení o kasačních stížnostech ze dne 6. 6. 2009 do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne o prvních kasačních stížnostech.

Dne 16. 7. 2009 stěžovatel doplnil kasační stížnosti ze dne 27. 3. 2009, kde jako účastníka řízení uvedl Krajský soud v Brně. Ohradil se proti usnesením krajského soudu ze dne 17. 6. 2009, čj. 62 Ca 70/2008 - 74 a čj. 62 Ca 71/2008 - 68, jimiž jej krajský soud vyzval k doplnění kasačních stížností. Stěžovatel uvedl, že usnesení jsou podepsaná „V. Š., v.r., vyšším soudním úředníkem“, který je pro stěžovatele „neznámou osobou bez právního vzdělání a nemá tudíž oprávnění jednat v této kasační stížnosti“. Dále namítl, že usnesení jsou nicotná, neboť nemají formální náležitosti a porušují § 108 odst. 1 s. ř. s., podle kterého se o odstranění vad kasační stížnosti postará předseda senátu. Usnesení jsou nicotná i proto, že V. Š. není přidělený soudce podle článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle stěžovatele krajský soud „vystupuje v kasační stížnosti jako účastník řízení“. Nemůže tak ukládat stěžovateli povinnosti, neboť „žalobce a žalovaný mají stejná práva (...) Tím že žalovaný ukládá povinnosti žalobci je porušení práv stěžovatele a ostatních občanů zaručených Ústavou ČR Čl. 96 odst. 1, LZPS Čl. 37 odst. 3“.

Podle stěžovatele krajský soud „vyvíjí činnost nebo se dopouští činů zaměřených ke zničení nebo omezení základních práv a svobod stěžovatele a ostatních občanů tím, že úmyslně určuje dvě různé lhůty. To má za následek, že stěžovatel musí 2x platit poštovné, zaplatí poplatky ve výši 3000,- Kč dříve, než soud bude moci dále jednat a stěžovatel může na zkrácené lhůtě, která nic neřeší zmeškat z nějakého důvodu zaplacení poplatku a řízení tím bude zastaveno. Stěžovatel tvrdí, že ve lhůtě jednoho měsíce lze spolu s ostatními náležitostmi zaslat kolkové známky najednou“.

V další části svých podání stěžovatel zopakoval námitky uvedené v předchozích kasačních stížnostech. Navíc uvedl, že krajský soud a žalovaný „zneužívají zákonů k jiným účelům, než ke kterým jsou určeny, vyvíjí činnost nebo se dopouští činů zaměřených ke zničení nebo omezení základních práv a svobod stěžovatele a ostatních občanů“, a „pokud je zde jednáno úmyslně v rozporu s právem“, byla naplněna skutková podstata „trestného činu podle zákona č. 140/1961 Sb. § 92 odst. 1 Rozvracení republiky“.

IV.

Žalovaný se ke kasačním stížnostem nevyjádřil.

V.1

Kasační stížnosti směřují proti skutkově a právně souvisejícím usnesením krajského soudu, proto je Nejvyšší správní soud spojil ke společnému projednání a rozhodnutí (§ 39 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

V.2

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval povahou jednotlivých podání stěžovatele, který tvrdil, že proti oběma usnesení krajského soudu podal vždy dvě samostatné kasační stížnosti. Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost „*opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto usnesení vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“)* domáhá zrušení soudního rozhodnutí“. V posuzovaných věcech není pochyb o tom, že stěžovatel brojil vždy proti jednomu (v každé ze spojených věcí) usnesení krajského soudu ze dne 10. 3. 2009. Krajský soud tato usnesení doručil stěžovateli opakovaně, vzhledem k neúčinnosti prvního doručení. Tato skutečnost ovšem neučinila z usnesení jiná rozhodnutí, která by bylo možné napadnout samostatnými novými kasačními stížnostmi. Nejvyšší správní soud proto posoudil podání stěžovatele v každé ze spojených věcí jako jednu kasační stížnost, postupně doplňovanou dalšími podáními stěžovatele. Z tohoto důvodu nebylo možné vyhovět ani návrhu stěžovatele na přerušení řízení do doby rozhodnutí o „první“ kasační stížnosti.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval časovými aspekty podání kasačních stížností a zejm. tím, zda tyto stížnosti nejsou předčasné a není tak dán důvod pro jejich odmítnutí. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle § 102 je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Usnesení, které bylo doručeno účastníkům, je v právní moci (§ 54 odst. 5 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.). Doručil-li krajský soud napadená usnesení JUDr. Petru Živělovi, který nebyl zástupcem žalobce, jednalo se o neúčinné doručení, které nemohlo mít odpovídající právní účinky. Tímto doručením stěžovateli nezačala běžet lhůta pro podání kasační stížnosti, jejíž běh je spojen s řádným doručením (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003, čj. 1 As 4/2003 - 48, č. 281/2004 Sb. NSS).

Vada doručení však byla odstraněna, protože napadená usnesení byla posléze doručena přímo stěžovateli. Přestože tak byly kasační stížnosti (před jejich doplněním) doručeny soudu před opakovaným doručením napadených usnesení stěžovateli, nelze na ně pohlížet jako na předčasně podané. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2009, čj. 7 Azs 8/2009-95, uvedl, že „[s]myslem odmítnutí návrhu pro předčasnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je ochrana účastníků řízení před tím, aby soud nerozhodoval o návrhu, u něhož není splněna podmínka řízení. Předčasnost tedy nelze vykládat jako prostředek pro procesní formalismus, a to ani ze strany soudů, ani ze strany účastníků řízení (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 148/2004 - 51, ze dne 7. 10. 2004, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 421/2004 - 86). V daném případě by posouzení kasační stížnosti stěžovatelů jako předčasné bylo příliš formálním postupem“. Nejvyšší správní soud uzavřel, že ve světle výše uvedené judikatury, nelze považovat kasační stížnosti za předčasné.

V.3

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadená rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Zároveň Nejvyšší

správní soud podotýká, že vzhledem odmítnutí žalob krajským soudem připadá v případě stěžovatele v úvahu pouze stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Jedinou věcně projednatelnou kasační námitkou tak zůstává nezákonnost odmítnutí žaloby z důvodu, že žalobou napadená sdělení žalovaného nejsou rozhodnutími ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., tedy rozhodnutími, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti stěžovatele.

Kasační stížnosti nejsou důvodné.

Stěžovatel namítl, že splnil všechny zákonné požadavky a krajský soud pochybil, pokud žaloby odmítl. Stěžovatel trval na tom, že sdělení žalovaného jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. To, jak jsou rozhodnutí žalovaného označena, nemá vliv na jeho právo nechat je přezkoumat soudem.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak“.*

Nejvyšší správní soud souhlasí s tvrzením stěžovatele, že při hodnocení sdělení není rozhodné označení těchto aktů, ale zda jimi byla založena, změněna, zrušena nebo závazně určena práva nebo povinnosti stěžovatele. Zároveň Nejvyšší správní soud připomíná, že se podobnými otázkami jako nyní zabýval v jiné věci téhož stěžovatele (byť na půdorysu žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu), skončené rozsudkem ze dne 19. 8. 2009, čj. 8 Ans 6/2009 - 83, na který pro stručnost také odkazuje.

Postup při podání podnětu k šetření o zneužití dominantního postavení je upraven v zákoně o ochraně hospodářské soutěže. Podle § 21 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve znění účinném do 31. 8. 2009, byl návrh na zahájení řízení směřující proti soutěžitelům zneužívajícím dominantní podnětem k šetření, o jehož přijetí, odmítnutí či postoupení jinému orgánu žalovaný písemně uvědomil navrhovatele bez vydání rozhodnutí. Jestliže ve věci, která byla předmětem podání, žalovaný zahájil řízení z vlastního podnětu, uvědomil podatele o výsledcích šetření nebo o vydání rozhodnutí jen v případě, nebyl-li účastníkem řízení podle § 21 odst. 1 citovaného zákona.

Doručením podnětu, obsahujícího skutečnosti nasvědčující zneužití dominantního postavení, se tedy nezahajovalo automaticky správní řízení a o vyřízení podnětu nebylo vydáváno rozhodnutí. Po doručení podnětu jej žalovaný prověřil. Pokud současně splnil informační povinnost podle § 21 odst. 3 věty první zákona o ochraně hospodářské soutěže, nelze v takovém postupu spatřovat nezákonnost. Je tedy nepochybné, že podnět žalobce nemůže bez dalšího vyvolat zahájení správního řízení a podáním podnětu nevzniklo stěžovateli právo na zahájení řízení z moci úřední a na vydání rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 586/02, <http://nalus.usoud.cz>).

Sděleními žalovaného nedošlo k založení, změně, zrušení či závaznému určení práv nebo povinností stěžovatele, neboť žalovaný o žádných právech či povinnostech stěžovatele nerozhodl. Těmito sděleními žalovaného nevznikla stěžovateli povinnost „strpět nezákonné jednání“ JMP a SAZKY. Vzájemná práva a povinnosti mezi stěžovatelem a jmenovanými subjekty vyplývají z jejich smluvních vztahů, nikoliv ze sdělení žalovaného. Žalovaný nezahajuje řízení pouze v důsledku podnětů a relevantní nejsou ani tvrzení stěžovatele např. o tom, že vyčerpal řádné opravné prostředky. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavřel, že sdělení žalovaného nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se zabýval i tím, zda neúčinné doručení napadených usnesení představuje vadu, která by mohla způsobit jejich nezákonnost. Ze soudních spisů vyplývá, že plná moc pro JUDr. Petra Živělu byla omezena pouze na řízení o kasačních stížnostech. Stěžovatel tedy v řízení před krajským soudem nebyl zastoupen, a doručil-li krajský soud usnesení JUDr. Petru Živělovi, jednalo se o neúčinné doručení. Krajský soud své pochybení zjistil a napravil. Nejvyšší správní soud podotýká, že se stěžovatel prokazatelně seznámil již s prvně doručеныmi usneseními a napadl je kasačními stížnostmi (viz výše). Za této situace stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech, tím méně pak způsobem, který by vedl k nezákonnosti usnesení krajského soudu.

Pokud se jedná o námitku stěžovatele, že krajský soud nepřihlédl k jeho omluvě, že v určitém období nebude na území České republiky, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že k postupu žalobce, který se dne 11. 2. 2009 dostavil na krajský soud a sdělil, že v období od 25. 2. do 25. 3. bude mimo území České republiky a současně požádal, *„aby od dnešního dne nebylo doručováno do vlastních rukou z důvodu, že musím vyřídit jiné žalovy kasační stížnosti nebo ústavní stížnosti. Dále žádám po této lhůtě, aby soud zasílal spisy tak, aby byl schopen zpracovat. Souhlasím s prodloužením lhůty, kterou je soud vázán při zasílání rozsudku“*, nemá vliv na povinnost krajského soudu věc rozhodnout a doručit dané rozhodnutí stěžovateli. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že množství projednávaných věcí stěžovatele samo o sobě neopravňuje krajský soud k tomu, aby věci stěžovatele dočasně nerozhodoval. Navíc není zřejmé, jak se namítané skutečnosti mohly dotknout zákonnosti napadených usnesení krajského soudu.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se i k námitkám, jimiž stěžovatel brojil proti usnesením krajského soudu ze dne 17. 6. 2009 (čj. 62 Ca 71/2008 - 68 a čj. 61 Ca 70/2008 - 74), kterými jej krajský soud vyzval k doplnění náležitostí kasačních stížností.

Stěžovatel namítl, že usnesení jsou podepsána vyšším soudním úředníkem, nikoliv předsedou senátu. Podle zákona č. 141/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, je vyšší soudní úředník oprávněn provádět úkony soudu, které jsou mu svěřeny v soudním řízení správním. Vyšší soudní úředník může provádět veškeré úkony soudu s výjimkou těch, které jsou uvedeny v § 11 citovaného zákona. Podle § 5 tohoto zákona *„[p]ověří-li předseda senátu podle § 4 odst. 2 vyššího soudního úředníka provedením jednotlivého úkonu, který nespočívá v rozhodnutí, je oprávněn mu dát písemně pokyn, jak má být úkon proveden“*. V soudním spise je založeno pověření předsedy senátu ze dne 15. 6. 2009 k tomu, aby vyšší soudní úředník

vyzval stěžovatele k doplnění náležitostí kasační stížnosti. Vyšší soudní úředník není zákonným soudcem stěžovatele, ani předsedou senátu, byl však osobou pověřenou vyzvat stěžovatele k doplnění kasačních stížností.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že se krajský soud vydáním usnesení nestal účastníkem řízení o kasačních stížnostech. Účastníci řízení o kasační stížnosti jsou vyjmenováni v § 102 s. ř. s. Ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s., na které se ostatně stěžovatel odvolal, krajskému soudu ukládá, aby zajistil odstranění vad kasační stížnosti. Krajský soud, který v souladu se zmíněným zákonným ustanovením vyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, nepochybně neporušil práva „stěžovatele a ostatních občanů zaručených Ústavou ČR Čl. 96 odst. 1, LZPS Čl. 37 odst. 3“.

Ke stížní námitce, že byla stěžovateli stanovena jiná lhůta k zaplacení soudního poplatku než k doplnění ostatních náležitostí kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 106 odst. 3 s. ř. s. náležitosti kasační stížnosti musí být doplněny ve lhůtě jednoho měsíce do doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí. Zákon o soudních poplatcích je zvláštním předpisem, který soudu umožňuje stanovit lhůtu pro zaplacení soudního poplatku odlišnou od lhůty stanovené v § 106 odst. 3 s. ř. s. Pokud tedy krajský soud stanovil ve svém usnesení dvě odlišné lhůty, nepochybil.

Konečně k námitce stěžovatele, že se krajský soud a žalovaný dopustili trestného činu rozvracení republiky, Nejvyšší správní soud uvádí, že není oprávněn sám posoudit, zda byl spáchán trestný čin (§ 52 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovateli však nic nebrání v tom, aby se obrátil se svým podezřením na orgány činné v trestním řízení.

Kasační stížnosti nejsou důvodné, proto je Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu